

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	10
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ.....	13
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	17
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	18
PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	23
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	24

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 34/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uzyskanie korzystnego dla strony rozstrzygnięcia stanowi formalną przeszkodę do wniesienia od tego rozstrzygnięcia środka odwoławczego?”

III CZP 35/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. Nr 80, poz. 721) w brzmieniu pierwotnym, ocena przesłanki braku możliwości prawidłowego korzystania w dotychczasowym celu z części nieruchomości pozostałej po przejęciu na potrzeby inwestycji drogowej, winna dotyczyć jedynie oceny niemożności prawidłowego korzystania z pozostałej działki na skutek odłączenia od niej nabytej nieruchomości czy też «niemożność» tę należy oceniać szerzej – biorąc pod uwagę również negatywne skutki wynikające z realizacji inwestycji drogowej, w związku z którą dokonano przejęcia pierwszej części tej nieruchomości?”

III CZP 36/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy można dochodzić tzw. roszczeń uzupełniających (art. 224 k.c., 225 k.c. i 230 k.c.) w przypadku naruszeń innych niż pozbawienie właściciela nieruchomości władztwa nad rzeczą, w szczególności uzasadniających roszczenia negatoryjne?”

III CZP 37/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy dopuszczalny jest podział spółdzielni mieszkaniowej na podstawie art. 108a albo art. 108b ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. 2003.188.1848 ze zm.) przez wyodrębnienie z dotychczasowej spółdzielni na rzecz spółdzielni nowopowstającej, jednostki organizacyjnej, w skład której wchodzi część działki gruntu stanowiąca jednocześnie część nieruchomości powstałej w trybie art. 41 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. 2003.119.1116 ze zm.), objętej uchwałą zarządu spółdzielni określającą przedmiot odrębnej własności lokali, o jakiej mowa w art. 42 ustęp 2 i 3 powołanej wyżej ustawy, po ustanowieniu odrębnej własności lokalu w tej nieruchomości?”

W przypadku negatywnej odpowiedzi na powyższe pytanie:

2. Czy dopuszczalny jest podział spółdzielni mieszkaniowej na podstawie art. 108a albo art. 108b ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. 2003.188.1848 ze zm.) przez przeniesienie z dotychczasowej spółdzielni na rzecz spółdzielni nowopow-

stającej, części majątku stanowiącego udziały we współużytkowaniu wieczystym, przysługujące dotychczasowej spółdzielni w nieruchomości wydzielonej z nieruchomości powstałej w trybie art. 41 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. 2003.119.1116 ze zm.), objętej uchwałą zarządu spółdzielni określającą przedmiot odrębnej własności lokali, o jakiej mowa w art. 42 ustęp 2 i 3 powołanej wyżej ustawy, po ustanowieniu odrębnej własności lokalu w tej nieruchomości?"

III CZP 38/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepisy dotyczące jurysdykcji krajowej w procesie znajdują zastosowanie w postępowaniu z wniosku o zavezwanie do próby ugodowej. W przypadku pozytywnej odpowiedzi, czy spełnienie przesłanki (łącznika jurysdykcyjnego) z art. 1103⁷ pkt 4 k.p.c., przez uczestnika postępowania będącego podmiotem zagranicznym, stanowi podstawę prawną do złożenia wniosku o zavezwanie do próby ugodowej w Sądzie Rejonowym właściwym dla uczestnika postępowania ze względu na posiadany majątek w Rzeczypospolitej Polskiej lub przysługujące mu prawa majątkowe w Rzeczypospolitej Polskiej o znacznej wartości w stosunku do wartości przedmiotu sporu?"

III CZP 39/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przy wyborze członka rady nadzorczej grupami (art. 385 § 3 k.s.h.) akcjonariusz dysponujący pakietem akcji, których liczba przekracza liczbę reprezentatywną dla utworzenia grupy zgodnie z art. 385 § 5 k.s.h., może uczestniczyć w tworzeniu grupy i wyborze w ramach grupy członka rady nadzorczej z częścią pakietu posiadanych akcji niezbędną dla utworzenia grupy i dokonania w ten sposób wyboru członka rady nadzorczej, zaś z pozostałą, niewykorzystaną w ten sposób częścią pakietu akcji uczestniczyć w wyborze co do mandatów nieobsadzonych w drodze głosowania grupami (art. 385 § 6 k.s.h.)?”

III CZP 40/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wykreślenie spółki akcyjnej – dłużnika powoda – na podstawie art. 477 § 1 k.s.h. z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w czasie trwania postępowania o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, dokonanej przez tego dłużnika powoda z pozwanym, powoduje skutek w postaci wygaśnięcia wierzytelności powoda wobec dłużnika, a tym samym utratę przez powoda godnego ochrony interesu, stanowiącego jedną z przesłanek skargi pauliańskiej (art. 527 i następne k.c.)?”

III CZP 41/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pojęcie «cena skupu» zawarte w § 4 ust. 7 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 45, poz. 272) odnosi się do wartości średnich, czy też możliwe jest określenie ceny skupu na podstawie jednostkowej umowy kontraktacji, której stroną jest poszkodowany rolnik?»

III CZP 42/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Legnicy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wystąpienie przez wspólnotę mieszkaniową z pozwem przeciwko członkowi tej wspólnoty o zapłatę sumy pieniężnej z tytułu obciążających takiego członka kosztów na rzecz wspólnoty, wynikających z art. 13 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jednolity: Dz. U. 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.), stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu w rozumieniu art. 22 ust. 2 tej ustawy?»

III CZP 43/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sporze dotyczącym wykonania umowy o roboty budowlane w ramach realizacji zadań własnych gminy na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym

(tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), gmina jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych (Dz. U. Nr 33, poz. 175 ze zm.)?”

III CZP 44/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy ramami kontroli wstępnej pozwu, w zakresie wykonania obowiązku fiskalnego wniesienia opłaty sądowej w wymaganej wysokości od zgłoszonych w nim kumulatywnie roszczeń, w tym takich, które mają odmienny wzajemnie rodzajowo charakter i – przy tożsamej dla obu podstawie faktycznej wskazanej przez powoda – są oparte na odrębnych podstawach normatywnych (art. 249 § 1 i 252 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych – Dz. U. z 2000 r. Nr 94 poz. 1037 z późn. zm.), objęta jest ocena poprawności prawnej wskazania jednego z nich jako ewentualnego?”

III CZP 45/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy prokurent w związku z umocowaniem zawartym w art. 109¹ § 1 k.c., jest uprawniony do udzielenia pełnomocnictwa procesowego w postępowaniu cywilnym, pracownikowi przedsiębiorcy, na podstawie postanowień przepisu art. 87 § 2 k.p.c.?”

III CZP 46/13

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Łęborku VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w Bytowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy Sąd Rejonowy w Łęborku – orzekający od dnia 01.01.2013 r. w IV Wydziale Cywilnym w Bytowie w połączonych sprawach cywilnych prowadzonych pod sygnaturą VI Co 66/13 – jest Sądem ustanowionym ustawą, a więc uprawnionym do rozstrzygnięcia o prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. – zwana dalej EKPC) w sprawach cywilnych, które wpłynęły do Sądu Rejonowego w Bytowie przed jego zniesieniem z upływem dnia 31.12.2012 r., a tym samym czy nie zachodzi nieważność postępowania w rozumieniu normy procesowej wynikającej z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 *in principio* k.p.c. w wypadku jego kontynuowania na skutek orzekania przez sędziego zawodowego w Sądzie Rejonowym w Łęborku na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 12.11.2012 r. o przeniesieniu sędziego, który pełnił do dnia 31.12.2012 r. obowiązki orzecznicze w Sądzie Rejonowym w Bytowie?”

III CZP 47/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wykreślenie spółki akcyjnej – dłużnika powoda – na podstawie art. 477 § 1 k.s.h. z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w czasie trwania postępowania o uznanie czynno-

ści prawnej za bezskuteczną, dokonanej przez tego dłużnika powoda z pozwanym, powoduje skutek w postaci wygaśnięcia wierzytelności powoda wobec dłużnika, a tym samym utratę przez powoda godnego ochrony interesu, stanowiącego jedną z przesłanek skargi pauliańskiej (art. 527 i następne k.c.)?”

III CZP 48/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Włocławku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy na postanowienie Sądu I instancji oddalające wniosek o wykonanie kontaktów z małoletnim dzieckiem wydane w trybie art. 598¹⁵ § 1 k.p.c., przysługuje środek zaskarżenia?

w przypadku udzielenia odpowiedzi pozytywnej na pierwsze pytanie,

Czy na postanowienie Sądu I instancji oddalające wniosek o wykonanie kontaktów z małoletnim dzieckiem wydane w trybie art. 598¹⁵ § 1 k.p.c., przysługuje apelacja wywiedziona w drodze odpowiedniego stosowania art. 518 k.p.c.?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 11/13 – z dnia 5 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie

W wyroku nakazującym opróżnienie lokalu socjalnego sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy.

III CZP 12/13 – z dnia 5 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach:

„Czy komornik wykonując postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia ustalając wysokość poniesionych przez stronę w postępowaniu w przedmiocie wykonania zabezpieczenia kosztów, należnych komornikowi za wykonanie tych czynności w oparciu o ustawę o komornikach sądowych i egzekucji, ustala również wysokość wynagrodzenia pełnomocnika reprezentującego stronę w tym postępowaniu?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 14/13 – z dnia 5 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy dopuszczalne jest na etapie postępowania apelacyjnego, w razie stwierdzenia, że za Skarb Państwa będący powodem wszystkie czynności procesowe podejmował organ jednostki organizacyjnej Lasów Państwowych, z której działalnością nie wiąże się

dochodzone roszczenie, wskazanie przez sąd drugiej instancji właściwej jednostki?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 3/13 – z dnia 11 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Lęborku VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w Bytowie:

„Czy Sąd Rejonowy w Lęborku – orzekający od dnia 01.01.2013 r. w IV Wydziale Cywilnym w Bytowie w połączonych sprawach cywilnych prowadzonych pod sygnaturą VI Co 66/13 – jest Sądem ustanowionym ustawą, a więc uprawnionym do rozstrzygania o prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. – zwana dalej EKPC) w sprawach cywilnych, które wpłynęły do Sądu Rejonowego w Bytowie przed jego zniesieniem z upływem dnia 31.12.2012 r., a tym samym czy nie zachodzi nieważność postępowania w rozumieniu normy procesowej wynikającej z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 *in principio* k.p.c. w wypadku jego kontynuowania na skutek orzekania przez sędziego zawodowego w Sądzie Rejonowym w Lęborku na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 12.11. 2012 r. o przeniesieniu sędziego, który pełnił do dnia 31.12.2012 r. obowiązki orzecznicze w Sądzie Rejonowym w Bytowie?”

postanowiono przekazać zagadnienie do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego.

III CZP 10/13 – z dnia 18 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi:

„Czy zasada rozpoznawania spraw o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego na posiedzeniu niejawnym, określona przepisem art. 514 § 1 k.p.c. – ma zastosowanie poprzez przepis art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. także do postępowania apelacyjnego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 15/13 – z dnia 18 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie:

„Czy dopuszczalne jest zażalenie strony na zawarte w wyroku sądu pierwszej instancji rozstrzygnięcie, którego przedmiotem jest zwrot kosztów procesu, jeżeli ta sama strona składa środek zaskarżenia co do istoty sprawy od tego wyroku (apelację)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 16/13 – z dnia 18 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

Właścicielowi gruntu objętego postępowaniem scaleniowym przeprowadzonym na podstawie ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz. U. Nr 3, poz. 13), który w decyzji o zatwierdzeniu projektu scalenia nie otrzymał w zamian za grunty posiadane przed scaleniem innego gruntu, nie przysługuje prawo do nieruchomości, w której skład wszedł grunt należący do niego przed scaleniem.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CSK 259/12 – postanowienie z dnia 19 grudnia 2012 r.

Jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 162, poz. 1691) stosunki majątkowe małżonków oparte były na zawartej pod rządem tego kodeksu umowie rozszerzającej wspólność ustawową, do żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym stosuje się nadal przepisy obowiązujące w czasie zawierania umowy. W takim wypadku stosowanie art. 43 § 2 i 3 k.r.o. nie jest wyłączone, bez względu na to czy małżonkowie skorzystali, czy nie skorzystali z możliwości określenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

III CSK 69/12 – postanowienie z dnia 9 stycznia 2013 r.

Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ustalająca wysokość należności z tytułu składek, doręczona dłużnikowi po zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece ustawą z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), nie stanowi podstawy wpisu w księdze wieczystej hipoteki przymusowej na nieruchomości będącej przedmiotem współwłasności łącznej dłużnika i jego małżonka.

IV CSK 270/12 – wyrok z dnia 18 stycznia 2013 r.

Możliwość badania, czy wyrażona na domenie internetowej opinia korzystała z wystarczającej podstawy faktycznej dotyczy takich wypowiedzi ocennych, w których można wyodrębnić elementy poddające się testowi według kryterium prawda/fałsz.

I CSK 258/12 – postanowienie z dnia 23 stycznia 2013 r.

Użytkownik wieczysty kilku nieruchomości stanowiących całość gospodarczą lub graniczących z sobą może żądać połączenia ich w księdze wieczystej w jedną nieruchomość, jeżeli nieruchomości te należą do tego samego właściciela (art. 21 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.).

I CSK 305/12 – wyrok z dnia 15 lutego 2013 r.

Wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego o wykup nieruchomości jest skuteczny także wtedy, gdy nie określa kwoty wynagrodzenia, jakie uprawniony zamierza uzyskać od Gminy (art. 36 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (jedn. tekst: Dz. U. z 2012 r. poz. 647 ze zm.).

I CSK 315/12 – postanowienie z dnia 15 lutego 2013 r.

W postępowaniu wieczystoksięgowym wnioskodawca (współwnioskodawca) ma interes prawny w zaskarzeniu skargą wpisu prawa własności (współwłasności), dokonanego przez referendarza sądowego także wtedy, gdy wpisu dokonano zgodnie z je-

go wnioskiem a w skardze wskazuje on na przyczyny podważające skuteczność czynności prawnej stanowiącej podstawę wpisu.

I CZ 22/13 – postanowienie z dnia 20 lutego 2013 r.

Na postanowienie sądu pierwszej instancji uchylające postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przysługuje zażalenie (art. 795 § 1 k.p.c.).

III CSK 169/12 – postanowienie z dnia 20 lutego 2013 r.

Udział sędziego w składzie sądu drugiej instancji rozpoznającego apelację, który uchylił orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, nie stanowi samostnej przyczyny włączenia go ze składu tego sądu orzekającego w sprawie powtórnie. W sytuacji szczególnej możliwe jest jednak wyłączenie sędziego na wniosek strony, jeżeli w konkretnej sprawie, na skutek tego, że wyraził pogląd prawny rzutujący bezpośrednio na jej wynik, powstała uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności przy powtórным rozpoznawaniu sprawy na skutek ponownego wniesienia apelacji dotyczącej tego samego problemu prawnego (art. 49 k.p.c.).

II CSK 411/12 – postanowienie z dnia 7 marca 2013 r.

Nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej w sprawie o zaprzeczenie ojcostwa, w której były mąż matki dziecka, niebędący biologicznym ojcem dziecka, powołał – poza zdarzeniami, które uzasadniały w sprawie prawomocnie osądzonej oddalenie powództwa na

podstawie art. 5 k.c. – nowe okoliczności, żądając ich oceny w płaszczyźnie zasad współżycia społecznego.

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 6/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy brak pouczenia lub mylne pouczenie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o terminie wniesienia środka zaskarżenia, daje na podstawie art. 16 § 1 k.p.k. podstawę do uchylenia się przez samego pełnomocnika lub jego mocodawcę od ujemnych skutków procesowych uchybienia terminowi do wniesienia tegoż środka, poprzez żądanie przywrócenia terminu do jego wniesienia wskazując, iż niedotrzymanie terminu zawitego było od nich niezależne?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

III KK 109/12 – postanowienie z dnia 8 stycznia 2013 r.

Obowiązek „zachowania szczególnej ostrożności”, w swej podstawowej postaci, został zdefiniowany w art. 22 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.), natomiast dalej idący nakaz upewnienia się co do tego, że istnieją warunki do podjęcia określonych manewrów bez spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, został wyraźnie odniesiony przez ustawodawcę jedynie do niektórych spośród nich, takich jak np.: cofanie, wyprzedzanie, wobec czego nie ma podstaw do przyjmowania, że taka „kwalifikowana” postać tego obowiązku może być rozszerzana poza granice wprost wynikające z ustawy.

V KK 160/12 – postanowienie z dnia 17 stycznia 2013 r.

1. Fakt wyjazdu z kraju przez osobę uprzednio przekazaną w trybie europejskiego nakazu aresztowania oraz jej powrotu do kraju, gdy następuje to w toku dotyczącego jej postępowania karnego nie może być rozumiany jako uchylenie ograniczeń jej ścigania wynikających z § 1 art. 607e k.p.k., gdyż art. 607e § 3 pkt 3 k.p.k. uchylenie takie wiąże jedynie z wyjazdem i powrotem do kraju osoby, wobec której miała zastosowanie zasada specjalności wskazana w art. 607e § 1 k.p.k., gdy ten wyjazd i powrót następują po prawomocnym zakończeniu postępowania w jej sprawie, a nie w jego toku. Uchyła on zatem działanie tej zasady dla nowego postępowania

karne o czyny nieobjęte uprzednim przekazaniem, choć popełnione przed tym przekazaniem, eliminując potrzebę występowania o przedmiotowe jego poszerzenie.

2. Prokurator, jeżeli traktuje złożone przed nim oświadczenie podejrzanego, przekazanego uprzednio w trybie europejskiego nakazu aresztowania, jako wolę, przewidzianego w art. 607e § 3 pkt 7 k.p.k. zrzeczenia się przez tę osobę korzystania z ograniczeń ścigania wskazanych w art. 607e § 1 k.p.k., powinien wystąpić do sądu właściwego do rozpoznania sprawy o przyjęcie takiego oświadczenia, gdyż prokurator nie jest organem uprawnionym do przyjęcia skutecznego zrzeczenia się przez podejrzanego tych uprawnień, zatem oświadczenie przed nim złożone nie jest w ogóle zrzeczeniem, w rozumieniu art. 607e § 3 pkt 7 k.p.k.

3. Oświadczenie o zrzeczeniu się, przez osobę przekazaną w trybie europejskiego nakazu aresztowania, korzystania z ograniczeń jej ścigania wynikających z art. 607e § 1 k.p.k., jako eliminujące względną, a więc usuwalną, przeszkodę procesową (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.), jest możliwe także w sądowym stadium procesu i to zarówno przed rozprawą główną, jak i w całym jej toku.

4. Przewidziane w art. 607e § 3 pkt 7 k.p.k. zrzeczenie się przez osobę przekazaną korzystania z prawa określonego w § 1 tego przepisu, czyli z tzw. zasady specjalności, jeżeli zostało skutecznie złożone, jest nieodwoływalne.

V KK 419/12 – wyrok z dnia 4 lutego 2013 r.

Oświadczenie pokrzywdzonego złożone na posiedzeniu, w którym sprzeciwił się wydaniu wyroku zgodnego z wnioskiem prokuratora, złożonym na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., i stwierdził, że w

dalszym toku postępowania będzie domagał się wymierzenia kary surowszej, można uznać – w okolicznościach konkretnej sprawy (art. 118 § 1 k.p.k.) – za spełniające wymóg określony w art. 343 § 5 k.p.k. w zw. z art. 54 § 1 k.p.k.

IV KK 200/12 – wyrok z dnia 19 lutego 2013 r.

Przeprowadzenie rozprawy odwoławczej w sprawie dotyczącej wyroku łącznego bez udziału skazanego pozbawionego wolności, którego wniosek o sprowadzenie na tę rozprawę nie został uwzględniony, oraz pod nieobecność jego obrońcy – wbrew dyspozycji art. 451 k.p.k., który znajduje tu w myśl art. 573 § 2 zd. 2 k.p.k. wprost zastosowanie – stanowi bezwzględne uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 10 *in fine* k.p.k.

IV KK 387/12 – postanowienie z dnia 19 lutego 2013 r.

Uzasadnionymi wydatkami stron w rozumieniu art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., które w razie uniewinnienia obwinionego lub umorzenia postępowania w sprawie o wykroczenie ponosi w myśl art. 118 § 2 k.p.s.w. Skarb Państwa i które zasądza się na rzecz obwinionego, jeżeli postępowanie toczyło się z wniosku oskarżyciela publicznego, są opłaty wyłożone za czynności obrończe zarówno przez samego obwinionego, jak i przez inną osobę.

IV KK 384/12 – postanowienie z dnia 21 lutego 2013 r.

Art. 101 § 1 k.k. uzależnia, co prawda, długość terminów przedawnienia od wysokości ustawowego zagrożenia za określone przestępstwo, niemniej chodzi o tę wysokość ustawowego zagrożenia, jaka przewidziana jest na gruncie ustawy, która ma zastoso-

wanie do oceny czynu, zgodnie z regułą kolizyjną wyrażoną w art. 4 § 1 k.k.

I KZP 27/12 – postanowienie z dnia 27 lutego 2013 r.

Obrońca, którego udział w postępowaniu wykonawczym jest obligatoryjny na podstawie art. 8 § 2 pkt 2 k.k.w., ma obowiązek, z zastrzeżeniem wynikającym z treści art. 22 § 1a *in fine* k.k.w., uczestniczyć w posiedzeniu, którego przedmiotem jest dalsze stosowanie środka zabezpieczającego wymienionego w art. 94 § 1 k.k. (art. 204 § 1 k.k.w., art. 94 § 2 k.k., art. 1 § 2 k.k.w. w zw. z art. 339 § 5 k.p.k.).

IV KK 418/12 – wyrok z dnia 14 marca 2013 r.

Oświadczenie lustracyjne, zgodnie z ustawowym wzorem stanowiącym załącznik Nr 1A (art. 10 ust. 1 ustawy lustracyjnej) składa się z dwóch części A i B, a zatem nie można w sposób uprawniony twierdzić, aby istotna od strony normatywnej była tylko jedna część tego oświadczenia – część A. W sytuacji zatem, gdy osoba lustrwana przyznała w części A oświadczenia fakt pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa albo też współpracy z tymi organami, to ma ona – zgodnie z poleceniem zawartym w treści oświadczenia – obowiązek wypełnić także część B tego oświadczenia. Skoro ustawową przesłanką wszczęcia postępowania lustracyjnego jest powstanie wątpliwości co do zgodności oświadczenia lustracyjnego z prawdą, to warunek ten jest spełniony również wtedy, gdy wątpliwości budzi treść złożonego oświadczenia w części B.

II KK 58/13 – wyrok z dnia 27 marca 2013 r.

Przewidziany w art. 121 § 3 k.w. środek karny – obowiązek naprawienia szkody w postaci zapłaty równowartości wyłudzonego świadczenia – w odniesieniu do przewozu środkiem komunikacji, może być orzeczony jedynie przy skazaniu obwinionego za wyłudzenie takiego przewozu od przedsiębiorcy, który nie dysponuje karami taryfowymi (art. 121 § 2 k.w.), a nie od przedsiębiorcy dysponującego taryfową reakcją represyjną (art. 121 § 1 k.w.).

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ
SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

III PZP 2/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sprawa, w której rozpoznaje się żądanie o dopuszczenie do pracy, przy braku równoczesnego żądania ustalenia istnienia stosunku pracy, winna być rozpoznana w składzie jednego sędziego zgodnie z treścią przepisu art. 47 § 1 k.p.c.?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II UZP 1/13 – z dnia 10 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Członek zarządu spółki akcyjnej odwołujący się od decyzji stwierdzającej jego odpowiedzialność za zaległości składkowe nie może reprezentować tej spółki występującej w sprawie w charakterze zainteresowanej (art. 379 § 1 k.s.h.).

II UZP 2/13 – z dnia 10 kwietnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe adwokata wykonującego działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w okresie pierwszych 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia wykonywania tej działalności może stanowić zadeklarowana kwota, nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia (art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), także wówczas gdy działalność tę wykonuje na rzecz byłego pracodawcy, u którego był zatrudniony jako aplikant adwokacki (art. 18a ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).